

Tema: SILPNUMAS

Jis nereikalauja iš mūsų tobulumo – Jam reikia tik mūsų pasitikėjimo. Jam nereikalinga mūsų baimė klysti – Jis ilgisi vien mūsų atsivėrimo. Jis priima mus beklystančius, o mes taip dažnai gyvenam nelaisvėje, tarsi bijodami Jo meilės dėl savo klaidos ar kaltės netekti.

„Nebijok tylos, nebėk nuo tų begalinių turtų, esančių tavo viduje, nes kai tu pajunti nerimą, baimę, begalinę jėgą to, ko negali kontroliuoti savo jėgomis, kaip tik ten ir susitinki Viešpatį.

Būk ramybėje su visomis savo silpnybėmis, su bejėgiškumu, ribotumu, problemomis ir klausykis to, kuris tave myli ir tave tobulai pažįsta, kuris tave priima tokį, koks bebūtum ir kuris visą amžinybę vadina tave vardu.

Nesigrauk, prisimindamas savo klaidas, atiduok viską į Jėzaus rankas ir visiškai atsiduok Dievo Tėvo veikimui.“

Robert Faricy. Luciana Pecoraio „Maldos gelmėje“

Šv. Rašto skaitiniai:

- Ps 62
- Mt 18, 12–14
- Rom 5, 1–11
- 1 Jn 4, 16–18

Peržvalgai ir pasidalinimui:

1. Ar man būdinga ši baimė klysti? Ieškau ir pastebiu momentus, kai pasireiškia šita baimė. Susitinku joje Viešpatį. Trokštu atpažinti ir pastebėti, kada savyje ieškau ne laisvės, o klaidos, blogybės.
2. Įsivaizduoju, kad esu laisva nuo baimės suklysti. Kas įvyktų tada? Kaip gyvenčiau? Kaip elgčiausi? Kas man būtų svarbu?
3. Aš pats Jam esu svarbesnis už savo klaidas. Mano atsigręžimas Jam svarbesnis už mano nuopuolį. Bandau būti laisvas su tuo, kas manyje gera ir kas bloga. Kaip sekasi?